

Rožmberské noviny
Spolek rožmberské růže - PWR
www.bratrstvoruze.cz/sk

Úvodní slovo: str. 3

Staroměstská exekuce aneb Prohra se zdviženou hlavou: str. 4 – 7

Spanilé jízdy: str. 8 – 11

Puška Lorenz a Stavba na pilotech: str. 12 – 16

Vojna s Pasovskými 1. část: str. 17 – 21

Švihov: str. 22 – 25

Švamberk – medailonek a fotografický doprovod: str. 27 – 34

Erby Vítězslava Lazeckého: str. 34 – 45

S fotoaparátem za heraldikou: str. 46 – 69

Třešnička na dortu: str. 70

Úvodní slovo

S koncem léta přichází další číslo našich Rožm. novin, protože díky novým členům budou nově místo dvou, rovnou tři čísla našeho magazínu. Náš nový bratr Martin Hetto si připravil fotografie a krátký medailonek k zřícenině hradu Švamberk. Stálí přispěvatelé Jan Tinterov a Štěpán Luňák si připravili práce vztahující se ke spanilým jízdám a stavebním metodám středověku. Jako redaktor jsem musel jít příkladem a připravil jsem si proto rovnou články dva. Jeden je opět z mého rodného kraje a věnuje se historii hradu Švihova, druhý navazuje na životní příhody pana Petra Woka a pojednává o jeho zásluhách v boji s Pasovskými zatím do vpádu do Prahy. V následujícím čísle práci dokončím. Můj bratr a kolega Miroslav Frk si vzal na paškál staroměstskou exekuci z června 1621, v níž navazuje na předchozí text o bitvě na Bílé hoře. V závěru vás jistě potěší naše pravidelná rubrika s fotoaparátom za heraldikou, již si opět připravil náš regent Schwamberg. S obrázky vlastnoručně namalovaných erbů nás poctil opět Vítězslav Lazecký.

Stanislav Jalovec

Vše začíná jako furiantská fraška...

Staroměstská exekuce aneb prohra se zdviženou hlavou

Na počátku 17. století to v Čechách vře. Čeští páni se přou s císařem o tituly, statky i víru. Povstání zahajují slavnou defenestrací, ale na pořádné vojsko peníze sebrat nechtějí. Deprimovaní, demoralizovaní a unavení žoldnéři jim proto nemohou v rozhodující bitvě přinést vítězství. Panovník se rozhodne s odpůrci zúčtovat jednou provždy.

Nedodržování Rudolfova majestátu

Počátek rozkolu mezi českými, moravskými a slezskými stavy, panským stavem, rytířským stavem a měšťanským stavem najdeme v době po úmrtí císaře **Rudolfa II.** (*1552 +1612), kdy na trůn nastoupil císař **Matyáš** (*1557 +1619) a po něm císař **Ferdinand II. Habsburský** (*1578 +1637). Matyáš byl ještě jakž takž k evangelíkům tolerantní, ale císař Ferdinand byl přesvědčeným katolíkem, a tak na dodržování Rudolfova majestátu o dodržování náboženské svobody, na níž se přičinil i poslední Rožmberk nedbal. To byl pro království dvojího lidu problém. Po husitských válkách v našich zemích bylo ve většině protestanství a Habsburky prosazované katolictví zde tak bylo v menšině. Ale císař začal dosazovat do královských úřadů výhradně katolíky, což evangelická církev těžce nesla.

Řešením je defenestrace

A tak se evangelická šlechta rozhodla jednat. Řešením bylo jednoduché gesto - vyhození císařských místodržících z oken Pražského hradu. Sázelo se, že všichni tři, jak **Vilém Slavata** (*1572 +1652), tak **Jaroslav Bořita z Martinic** (*1582 +1649) i **Filip Fabricius** (*1570 +1632) měly během defenestrace zemřít. Ale to se nepovedlo. A tak se pomalu schylovalo ke střetu císařských a stavovských vojsk v otevřené válce, pokud by české, moravské a slezské stavy nebyly schopny své

činy císaři Ferdinandovi vysvětlit. Argumenty stavů však nepomohly. Habsburkové tak získali záminku k zbavení se problémové konkurence, již evangeličtí stavové, nyní rebelové proti koruně v očích vídeňského dvora, byli. Vznikl plán, ale mělo však ihned původně dojít k perzekuci evangelíků? Ke konfiskaci majetku evangelických povstalých stavů? K exekuci na Staroměstském náměstí? Císař byl pod velkým vlivem jezuitů.

Nedostatky stavovské armády

Nedostatky stavovské armády se však časem během války ukázaly. Povstalci měli problém s vyplácením žoldu stavovské armádě. Stavovská armáda byla unavená. Ze začátku povstání se však stavovské armádě dařilo, dokonce oblehli Vídeň v roce 1619. Ale v průběhu roku 1620 už začínala postupně vysílená a demotivovaná stavovská armáda prohrávat. Armáda se začala chystat k přezimování a docházelo jen k dílčím střetům. Ale když se císařská armáda vydala postupně směrem na Prahu, stavovská armáda se musela začít stahovat k metropoli také.

ale po bělohorské tragédii...

Příprava na bitvu

Mezitím, co císařská armáda postupovala od Rakovníka k Praze, tak stavovská armáda musela urychleně k hlavnímu městu českého království zamířit také. Vzhledem k tomu, že císařská armáda vyrazila dřív, musela stavovská armáda pochodovat celou dobu. A v době, kdy stavy dorazily k Praze na vrch Bílé hory, musely začít budovat zákopy a opevnění. Schylovalo se k bitvě. K bitvě mezi katolíky a císařskou armádou proti evangelíkům a stavovské armádě. Počet bojujících vojsk však byl víceméně vyrovnaný. Snad i stavovští stáli na lepších pozicích, ale problémem byla demotivace jejich armády. Když došlo ke střetu obou armád, k úvodu, který započala císařská armáda, nebylo ještě pro stavovské vše ztraceno. Ale rebelové udělali chybu. Do mezery mezi vojsky se dostali císařští. V řadách stavovských začal chaos. Část z nich zůstala obklíčena u zdi loveckého zámečku Hvězda, druhá část se vrhla do řeky Vltavy v naději, že se tu zachrání a poslední třetí část uvízla u zavřených městských bran královského města Prahy.

Prohra a zatýkání

S bitvou na Bílé Hoře však čeští, moravští a slezští stavové prohráli. Část z nich zůstala na svých sídlech a část uprchla do exilu. A poté uprchl i stavy zvolený král **Fridrich („Bedřich“) Falcký** (*1596, +1632). Po bitvě začalo postupně zatýkání a pátrání po evangelických stavech zodpovědných za stavovské povstání. Mezi postižené panské a rytířské rody patřily například Švamberkové, Smiřičtí, Šlikové, Harantové, Kaplířové apod. Například Kryštofa Haranta z Polžic a Bezdružic zatkli na jeho hradě Pecka kapitán valdštejnského oddílu. Ale týkalo se to i ostatních členů panského, rytířského a měšťanského stavu. Mimo to i **Jana Jesenia** nebo **Martina Fruweina z Podolí**.

Stavové na náměstí

Mezitím, co se nad našimi protestanty začalo smrákat, tak se v Praze připravoval soudní tribunál k potrestání zbořených stavů. Ti byli vězněni buď ve Staroměstské radnici na stejnojmenném náměstí ve Starém městě Pražském či na Pražském hradě. Členy soudního tribunálu se stali **Karel z Lichtenštejna, Adam z Valdštejna, Přibík Jeníšek z Újezda a bývalý písař Filip Fabricius**. Poprava 27 a původně 28 příslušníků panského, rytířského a měšťanského stavu začala 21. června 1621. Mezi popravovanými za panský stav byl Jáchym Ondřej Šlik z Holíče, Václav Budovec z Budova a dobrodruh Kryštof Harant z Polžic a Bezdružic. Za rytířský stav pak Kašpar Kaplíř ze Sulevic, Prokop Dvořecký z Olbramovic, Fridrich z Bílé, Jindřich Otta z Losu, Diviš Černín z Chudenic, Vilém Konecchlumský z Konecchlumí a Bohuslav z Michalovic. Za měšťanský stav pak například lékař Ján Jesenský, Kryštof Kober z Koberšperku, Jiří Hauenšild z Fürstenfeldu, Simeon Sušický ze Sonnenštejna nebo Jan Kutnauer ze Sonnenštejna a další.

Vězni a sebevrazi

Avšak jeden z odsouzených, přesněji 28. odsouzený stihl před popravou spáchat sebevraždu skokem z Bílé věže Pražského hradu do jeleního příkopu. Šlo o advokáta později povýšeného do rytířského stavu, měšťana Martina Fruweina z Podolí. Poprava začala na Staroměstském náměstí v 5 hodin ráno 21. června 1621. V Praze byly uzavřeny všechny městské brány, císařské vojsko pod velením **Albrechta z Valdštejna** (1583 – 1634) obsadilo Staroměstské náměstí z obav z nepokojů. K nepokojům však ale nedošlo. Na staroměstské náměstí bylo vystavěné lešení potažené černým sukem. Popravou byl pověřený **Jan Mydlář**, jenž byl sám evangelík jako čeští, moravští a slezští stavové. Pro kata Mydláře byly připraveny čtyři popravčí meče. Odsouzení měli možnost ještě před stětím se pomodlit. Na pódium byli odsouzení přiváděni dle významnosti rodu, důstojnosti dané osoby a věku. Jako první šel na popraviště Jan Theodor Sixt z Ottersdorfu. Ten však získal milost a nebyl sťat. Popraven nebyl ani Pavel Kavka z Říčan, který dostal trest doživotí, jenž měl strávit na hradě Zbiroh.

nabývá hororových rozměrů

Nové a staré osudy?

Většinu pozůstalých čekal jiný osud. Po pobělohorských konfiskacích byla většina panství pozůstalých rodin zruinovaná. Manželky popravených dožily zbytek života v bídnych poměrech buď to doma, nebo v exilu v zahraničí. Některé ženy odsouzených zpětně přestoupily ke katolictví nebo se znova vdaly. Podobné osudy však ale měly i děti odsouzených.

Zdroje:

Wikipedie:

Cz.wikipedia.org: Stavovské povstání [online]. [cit. 2022-07-24]. Dostupné z: https://cs.wikipedia.org/wiki/%C4%8Cesk%C3%A9_stavovsk%C3%A9_povst%C3%A1n%C3%AD

Cz.wikipedia.org: Staroměstská exekuce [online]. [cit. 2022-07-24]. Dostupné z: https://cs.wikipedia.org/wiki/Starom%C4%9Bstsk%C3%A1_exekuce

Cz.wikipedia.org: Bitva na Bílé Hoře [online]. [cit. 2022-07-24]. Dostupné z: https://cs.wikipedia.org/wiki/Bitva_na_B%C3%ADl%C3%A9_ho%C5%99e

ANTONÍN PH.D., Mgr. Robert a Doc. Ph.Dr. Vladimír SALAČ CSC. Dějiny Českých Zemí: Na prahu novověku.

Miroslav Frk

V Naumburku se dodnes konají oslavy připomínající pověstnou událost

Spanilá jízda do Bavor, město Naumburk a třešně

Spanilé jízdy husitů do okolních zemí měly několik cílů. Ten nejdůležitější byl, aby se stále rostoucí armáda husitů nasýtila, a aby se ulevilo vyjedené a válkou unavené české zemi. Kromě jídla se husité snažili získat kořist, díky které se dala vydržovat jejich profesionální armáda a v neposlední řadě husité přenesli válku na území protivníka, které zpusťovali a tím mu bránili, aby z něj křižáci vedli další křižovou výpravu do Čech.

Velká výprava

Jedna z největších spanilých jízd byla vypravena 14. prosince 1429 a zúčastnilo se jí 15 000 pěších mužů, 3500 jezdců a 2500 vozů české branné moci pod velením hejtmána **Prokopa Holého** (zem. 1434). Bylo to velké a mimořádně dobře vycvičené a organizované vojsko, které odrazilo tři křižové výpravy a děsilo své nepřátele jen svým zpěvem. Saský markrabě **Fridrich Bojovný** (žil v 15. století) sice proti blížící se pohromě v rychlosti zformoval silné vojsko, které početně husity silně převyšovalo, ale morálka jeho vojáků byla pořád silně otřesena těžkou a krví draze zaplacenou porážkou u města Ústí nad Labem, kde zemřel výkvět křižáckého panstva a nikomu z nich se nechtělo proti husitům bojovat. U řeky Muldy došlo ke srážce saských oddílů a husitských kolon, ve které byli Sasové poraženi a na další odpor neměli Fridrichovi vojáci ani pomyslení. Fridrich musel vojsko rozpustit, stáhnout se a vydat zemi v plen husitům.

40 vypleněných měst

Když zmizelo nebezpečí z nepřátelských útoků, Prokop u Lipska rozdělil vojsko na pět samostatně operujících sborů a každému z nich určil oblast, kde bude plenit. Efektivita plenících oddílů byla díky tomu větší a husité tak pokryli daleko větší oblast. Češi v Sasku a Bavorsku řádili jako čerti a obyvatelé těch zemí jímaly hrůza a děs. Husité postupně vyplenili 40 měst a bezpočet vesnic. Některá města, jako byl například Altenburg, našli zcela opuštěná, protože jejich obyvatelé ze strachu před hroznými Čechy utekli do lesů a počkali, až se ta hrůza přežene. Ohlas této spanilé jízdy v Evropě byl veliký, dokonce se zvěst o husitském řádění donesla až do daleké Francie, kde měla francouzská národní hrdinka **Johanka z Arku** (1412 - 1431) zaslat českým d'áblům výhrůžný

dopis, ve kterém je varovala vojenským zásahem.

Mírové jednání

Spanilou jízdu husitů do Saska a Bavor ukončilo 12. února 1430 mírové jednání mezi Prokopem a bavorským kurfiřtem Fridrichem Hohenzollernským, který se zavázal, že pokud se Češi vrátí domů, zaplatí Bavorsko 11 000 zlatých, kurfiřt k tomu přidá 14 000 zlatých a vévoda Jan Bavorský přihodí dalších 10 000 zlatých. Jednalo se o obrovskou částku a Bavorsko se Saskem ji muselo rozdělit na několik splátek. Češi se začátkem jara roku 1430 vrátili domů, s vozy narvanými kořistí k prasknutí a zanechávali za sebou spálenou, zplanýrovanou a zničenou zem, která se bude z jejich nájezdu vzpamatovávat ještě dlouhé roky.

Pověst na závěr

K této spanilé jízdě se váže jedna pověst. Během tažení měli husité rozložit tábor před městem Naumburkem a chystali se, že ho jako jiná německá města vypálí. Vystrašení konšelé k nim vyslali průvod dětí s rozkvetlými třešňovými větvkami, podle jiné verze s košíčky třešní, a válkou zatvrzelí čeští hejtmani se prý ustrnuli, husitští vojáci si začali s dětmi hrát a Prokop Holý se nad městem slitoval a ušetřil ho. Problémem této pověsti je skutečnost, že husité svou spanilou jízdu ukončili v únoru a v tu dobu nemohly v Německu zrát třešně. To ovšem obyvatelům města nevádí a každý rok pořádají v červnu třešňové slavnosti a tuto událost si připomínají.

Jan Tinterov

Redakce časopisu Rožmborské noviny děkuje autorovi za příspěvek

Adolf Liebscher: Husité na Baltu

Poslední velká spanilá jízda

Tříměsíčním mírové jednání v Basileji roku 1433 mezi zástupci husitů a katolíků sice nepřineslo kýžené ovoce, ale obě strany se aspoň dohodly na tom, že rokování budou dál pokračovat v Praze. To dalo všem válčícím stranám čas na oddech a Čechům se na krátký čas ulevilo od válčení. Zatím co král Zikmund tohoto krátkého času využil ke své korunovaci římským císařem v Římě, vojenský svaz sirotků se vydal na poslední husitskou spanilou jízdu.

Potřebují boty

Husitský hejtman Jan Čapek ze Sán už rok předtím uzavřel s polským králem Vladislavem II. dohodu, že mu husité pomůžou ve válce proti řádu německých rytířů. Do té doby na to nebyl čas, ale jakmile husité uzavřeli v Basileji příměří, vyrazili sirotci do války. Původně s nimi měli táhnout pražané a táborité, ale jejich hejtmani si vybrali k plenění Slezsko. Spanilé jízdy podnikali husité ze dvou důvodů. Chtěli katolíky donutit, aby přijali jejich požadavky a měly nakrmit vojsko. V Čechách bylo stále méně jídla a bylo obtížné shánět pro vojáky potravu. Taky i proto se polský král v dohodě zavázal, že bude české vojsko zásobovat jídlem, a navíc slíbil platit každému muži žold 12 grošů měsíčně. O tom jak se v Čechách nedobře vedlo svědčí i fakt, že Poláci dodali českým válečníkům i 400 páru bot a hned na počátku tažení dostalo vojsko 50 volů, chléb, sůl a pivo. Vojsko se na tažení vypravilo 20. dubna 1433 a odhaduje se, že v něm bylo 8000 pěšáků, 800 jezdců a 350 válečných vozů. Husité překročili Odru, prošli Velkopolskem na začátku června dorazili do Nové Marky, která patřila řádu německých rytířů.

Zajatci upálení v sudech

Jako první oblehli město Strzelce, které nemělo dost sil na dlouhé obležení a okamžitě začalo s husity vyjednávat o kapitulaci. Když se však začalo o kapitulaci jednat, husité využili toho, že obránci města polevili ve své pozornosti a zaútočili na hradby z druhé strany. Město bylo dobyt a obsazeno husitským vojskem. S ohledem na polského krále se husité zdrželi obvyklého plenění, jen ve vysmolených sudech upálili tři české katolíky, které mezi zajatci našli. To byla taková husitská tradice. Zabíjeli všechny Čechy, které našli bojovat v žoldu nepřátel. Po tomto městě padlo do husitských rukou dalších 13 nepřátelských měst, přičemž poslední se jmenovalo Woldenberg. Tam se k českému vojsku připojily polské oddíly poznaňského hejtmana Sudivoje. Společnými silami oblehli silně bráněné město Landsberg. Toto město bránilo tisíc obránců a husité ani Poláci neměli děla. Proto raději pokračovali dál a spolkli první nezdar. Však si to měli vynahradiť.

Fiasko u Chojnice

V polovině června se husité dostali na hlavní území Řádu, kde se k jejich vojsku připojil

pomořanské vévoda Bohuslav ze Slup. Vzápětí dorazilo i hlavní polské vojsko vedené Mikulášem z Michalówa. Spojená armáda oblehla 6. července město Konitz (dnešní Chojnice), kde vojsko zdrželo 6 týdnů. Obléhání však nebylo úspěšné, protože Čechům a Polákům chyběla děla a řádovým rytířům tu velel statečný komtur Fischborn. 22. července je zahájen hlavní útok, který však Němci odrazí. Několik desítek Poláků a Čechů uvízne v příkopě kolem města, jenž byl kvůli dešti naplněn bahnem. Bahno bylo tak hluboké, že těm nešťastníkům hrozilo, že se v bahně utopí. Nakonec je zachránili Němci, kteří je z bahna vytáhli a vyměnili za své zajatce. Po tomto fiasku se spojenečtí velitelé rozhodli pokračovat dál a nechat Konitz svému osudu.

Na břehu moře

Spojené vojsko se pomalu blížilo k velkému přístavu Gdaňsk a žáhu si zchladilo na cisterciáckém opatství v Pelplině, kde vojáci vypálili klášter a okolní vesnice. Pak dobilo spojené vojsko 29. srpna hned prvním útokem město Tczewo, kde bylo získáno mnoho kořisti a zajatců. Mezi zajatými žoldněři Řádu se nacházelo velké množství Čechů. Jan Čapek si u polského velitele Michala z Michalówa vymohl jejich vydání, aby je mohl potrestat. Tito zrádci pak byli upáleni ve smolných sudech uprostřed českého tábora. Od zničeného Tczewa se vojsko vydalo k městu Gdaňsk, které leží na břehu Baltského moře. Vojsko se utábořilo nedaleko jeho hradeb, ale zaútočit na něj si nikdo neodvážil. Mohutné hradby bohatého města byly nad jejich možnosti. Místo útočení se Poláci pustili do vyjednávání ze zástupci Řádu, který války s Poláky a Čechy hodně vyčerpávala.

Pasování

Tento čas využili čeští válečníci k cestě k moři, které nikdo z nich neviděl. 4. září stanuli sirotci na pobřeží a za veselého křiku vběhli do jeho vln. V moři pak poskakovali jak malé děti, cákali po sobě a plnili slanou vodou láhve, aby měli na ten výlet památku. Jako výraz díky pak Michal z Michalówa pasoval na břehu Baltu 200 Poláků a Čechů na rytíře. Jan Čapek potom vjel na svém koni do moře a měl prohlásit: „ Hle, bratři, беру vás za svědky, že jsem dospěl na konec světa a že dál již kvůli mořské vodě postupovat.“ 13. září bylo mezi Řádem a Poláky uzavřeno příměří a služeb českého vojska nebylo třeba. Češi si se vydali na dlouhý pochod domů, přičemž jejich vozy praskaly kořistí a jídlem.

Velbloud jako dar

Na zpáteční cestě se Jan Čapek se svými hejtmany setkal s králem Vladislavem, který vyplatil Čechům dlužný žold a husitskému veliteli daroval velblouda. Král měl na svém dvoře dva, dostal je darem od tatarského chána. Jeden teď patřil Čechům. Sirotčí vojsko se vrátilo do vyjedených a zničených Čech, kde se znova rozhořely boje. Husitští radikálové odmítali přistoupit na návrh katolíků a husité se rozdělili. Radikálové oblehli Plzeň, která byla největší baštou katolíků v Čechách. K obléhajícímu vojsku se posléze připojili i sirotci, kteří dorazili z Polska. Ale vojsko radikálních husitů nemělo štěstí a i je trápil hlad. V období Vánoc udělali obránci města výpad a zajali husitského velblouda. Jan Čapek nabídl Plzeňanům za svého miláčka padesát kop grošů, ale ti jeho nabídku odmítli. Naštvaný hejtman pak nechal v odvěť useknout ruce, uši, nohy a nos dvěma plzeňským zajatcům. Velbloud byl po ukončení obležení darován do Norimberku, kde i zemřel. Král Zikmund pak nechal své věrné Plzni dát velblouda do erbu, kde je dodnes.

Jan Tinterov

Redakce časopisu Rožmberské noviny děkuje autorovi za příspěvek

Zdroje: Bauer, Jan – Kdo po Žižkovi?

Bauer, Jan – Války božích bojovníků

Wikipedie

Puška Lorenz

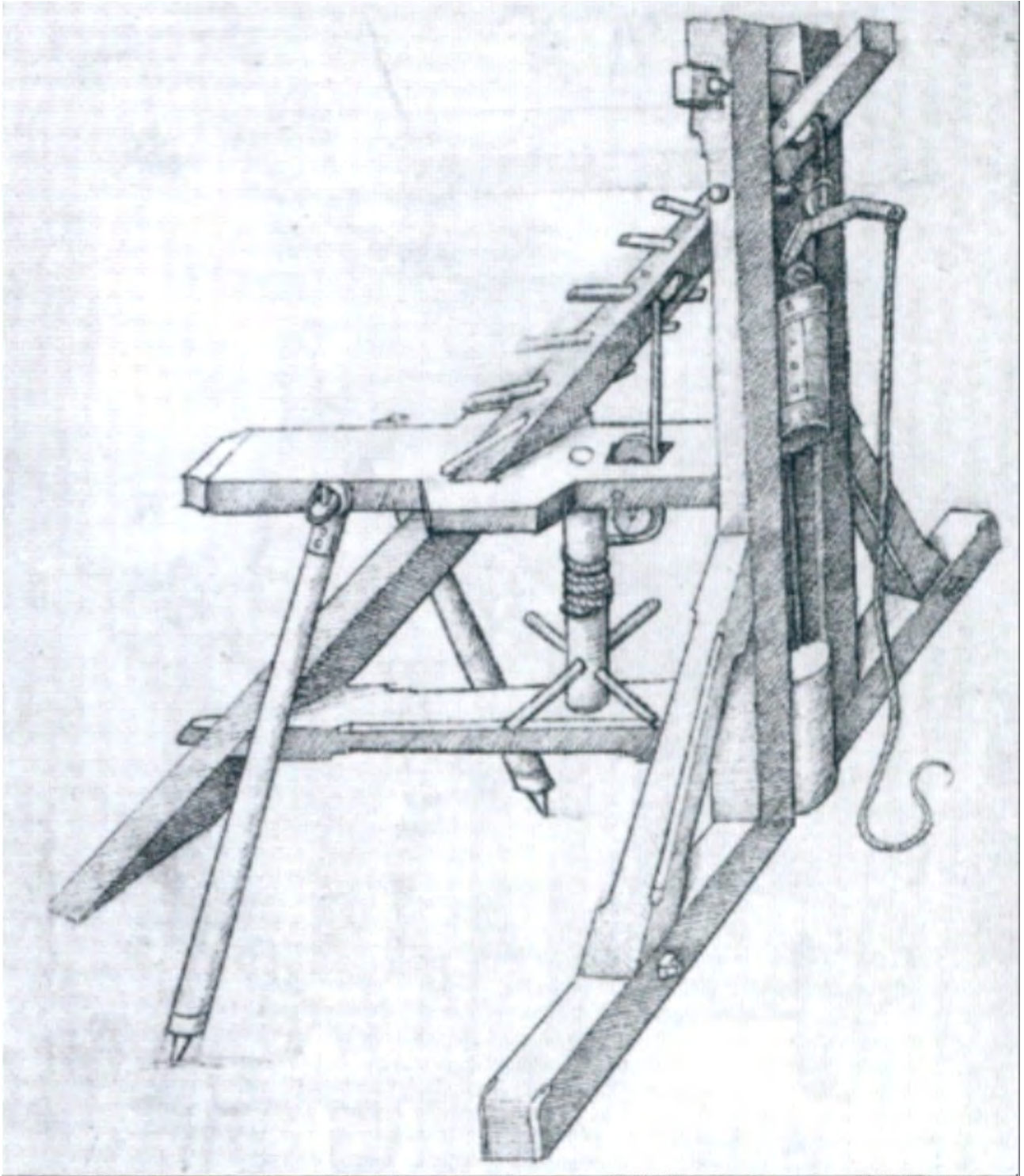
Říká se o ní, že pomohla Rakousku prohrát bitvy u Hradce Králové. Jaké ale vůbec byly parametry nechvalně známé pušky. Jaké měla výhody a jak to vůbec bylo s tím Hradcem? To vám prozradí náš nový medailonek.

Mechanismus

Puška byla vyvinuta rakouským puškařem **Josefem Lorenzem** a od roku 1854 vyráběna jako hlavní pěchotní puška rakouského císařství. Do výzbroje začala být zaváděna o rok později. Šlo o perkusní pušku s drážkovanou hlavní ráže 13,9 mm, která byla dlouhá 952,5 mm. Celá puška měla délku 1337 mm a váhu 4,28 kg. Její mechanismus byl poměrně jednoduchý a proto také značně spolehlivý. Puška byla značně přesná a na 200 metrů střela trefovala terč s průměrem 50 cm v 90 % případů. Smrtící dostřel byl 900 m. Rychlost palby činila cca 2 rány za minutu.

Hradec Králové – kdo je na vině?

Puška byla velmi důležitou zbraní ve třech válkách – druhé italské válce za nezávislost, americké občanské válce a prusko-rakouské válce. Trochu si ale zabojovaly ještě v roce 1870 v prusko-francouzské válce a kariéru zakončily v Africe, kde byly prodány domorodcům. O pušce se říká, že byla příčinou, proč Rakousko - Uhersko prohrálo bitvu u Hradce Králové, ale ve skutečnosti byl problém v rakouské taktice, která nevyužívala výhod pušky Lorenz a Prusům umožňovala využívat výhody jejich jehlovek. Správné využití pušky myslím ukázal Benedek v bitvě u Solferina, kde se jeho pravé křídlo dokázalo udržet proti Sardinskému vojsku navzdory jeho značné převaze

RUČNÍ BERANIDLO PRO ZARÁŽENÍ PILOTŮ 1480

Stavba na pilotech

Dlouhá léta tvrdím, že naši předci nebyli žádní hlupáci. Uměli si po své poradit se spoustu věcí, nad kterými si my i dnes lámeme hlavu. Jedním z takových problémů je i stavba v nedostatečně pevném terénu, hlavně v mokřadech, močálech a zaplaveném terénu.

Rožmberské noviny vás nyní seznámí s tím, jak si v takovém případě poradili naši středověcí předchůdci.

Stavby v mokřadech

Dnes chci jen tak natuknout jednu zajímavost ve stavební technice. Jedná se o stavbu na pilotech. Tuto stavbu mají ženisté z Československé armády asi spojenou se stavbou mostů pro tanky, ale jedná se o záležitost mnohem starší. Jedná se o techniku, která umožňuje stavět i na podkladu, který není pro normální stavbu dostatečně „konzistentní“. Tím myslím mokřady, močály, bahno či prostě špatně odvodněnou krajinu. V Čechách by se dalo říci, že se jí podobala stavba na zděných pilířích, která byla použita třeba u masných krámů v Plzni nebo Staroměstských kotcích v Praze. V tomto případě stojí stavba na zděném pilíři, který je níže opřen o pevný základ a šetří se zdivo základů.

**NEDOSEDNUTÍ KLENBY V PORTA COELI
(JESTLI TO JE OPRAVDU TAM...)**

Porta Coeli

Stavba na pilotech spočívá na dlouhých kůlech (ve středověku se používalo výhradně dřevo), které

jsou zaraženy do měkkého podkladu. Ty se buď opírají o tvrdší podklad dole, nebo podpírají tím, že třením s podkladem rozkládají zatížení. Třetí varianta je, že se pilota dole na konci opírá o „plovák“, který kůl nadlehčuje. Tato metoda byla používána ve středověku v Čechách. Jednou ze známých staveb ve které byly piloty při stavbě použity je klášter Porta Coeli. Tento klášter byl založen Konstancí Uherskou – druhou manželkou Přemysla Otakara I. Stavba začala pravděpodobně po roce 1230 a dokončena před 1239. Stavbu prováděl řád Cisterciáků. Ti na Moravě nebyli noví. Jejich první klášter na Velehradě byl založen už v roce 1205. Cisterciáci byli známí tím, že sdíleli zajímavé a užitečné technologie. Je tak možné, že se stavba na pilotech byla do Českého království přinesena právě jimi.

Kdo že je kolník?

Klášter byl stavěn na místě, kde dříve byly močály. Ovšem jedná se o místo, kde i dnes, po staletích vysušování je velice malá hloubka podzemní vody. Podle někoho se klášter při stavbě sesednul a tak na sebe klenby prý přesně nedoléhají. (Je to vidět na jedné fotce, kterou jsem našel na netu, ale jestli je opravdu z Porta Coeli nevím.) Druhá možnost ale je, že toto „nedolehnutí“ bylo ve skutečnosti ozdobným prvkem. Něco podobného, co vypadá jako chyba, ale jedná se o úmysl je známo, že bylo v královské kapli ve Vlašském dvoře. (Kde to ale omylem při rekonstrukci odstranili.) Piloty byly používány v takovém prostředí dubové, protože dub ve vlhku vydrží neuvěřitelně dlouho. Mimochodem tato metoda byla ve středověku používána relativně často a dokonce existovala profese kolník, který měl za úkol zatloukání kůlů mimo jiné pro tuto metodu stavby. Pilota se do země zarážela bušením do horní části. To se provádělo buď ručně nebo s mechanickým převodem. Používaly se dokonce podobná šlapací kola jako pro středověké jeřáby.

Štěpán Luňák

Zdroje: Wikipedia

Redakce časopisu Rožmberské noviny děkuje autorovi za příspěvek

Boj s Pasovskými nebyl žádný med

Vojna s Pasovskými: 1. část

Příběh, který natolik proslavil spisovatel Alois Jirásek (1851 – 1930), byl nejinak dramatický i ve skutečnosti. Vojsko přichystané na vpád do cizích knížectví nemá po přerušené válce kdo vyplatit a rakouský císař by s ním rád ovládl země, jež mu už neříkají pane. Domluví se proto se svým synovcem, pasovským biskupem a drzá soldateska míří přes jižní Čechy na Prahu. Jsou tu ale ještě stavové a pan Petr Vok.

Vojsko biskupa pasovského

Bělohorský vítěz a císař **Ferdinand II.** (1578 – 1637) měl sourozenců jako máku. Jedním z nich byl **Leopold Pasovský**. Ten přichází na svět Léta Páně 1586 ve Štýrském Hradci a jeho rodiče mají o jeho budoucnosti jasnou představu. Myslí si, že udělá štěstí na duchovní dráze, protože už od svých dvanácti let drží úřad pasovského biskupa. Ale i když je ve třinácti koadjutorem ve štrasburské diecézi, svěcení na biskupa nepřijímá, což je v té době ale obvyklé. Leopold ostatně ani o nějaký církevní úřad nestojí, ale láká ho válečná štěstěna. Když roku 1609 umírá bezdětný vévoda Jülichu, Cléve a Bergu, začíná pasovský biskup najímat vlastní vojsko, aby do osiřelého vévodství vtrhl. To území se ostatně Habsburkům hodí, neboť tvoří jakýsi most mezi Říší a Španělským Nizozemím. Na to je už ale připraven i francouzský král **Jindřich IV. Navarrský** (1553 - 1610), jenž se nechystá pouze obsadit zmíněné državy, ale rovnou vykročit do války s celou habsburskou monarchií. Válce zabraňuje následující rok atentát na francouzského krále. V té době má už ale

Leopold k dispozici 10 000 mužů převážně z Francie, Valonska, Čech a rakouských zemí.

Císařův plán

„*Setrvali jsme v ležení celé léto a čekali, jak se Jeho milost rozhodne a co s námi bude, až jsme se s velkou žalostí té noviny dočkali, kurfiřt brandenburský a falckrabě Neuburský už Jülich a země k němu náležející obsadil, a tak se tažení na jeho obranu konati nebude*“ vypráví český krígsman **Jindřich Hýzle z Chodů** (1575 - 1665). Pasovský biskup musel uznat, že kromě dobrodružného tažení přišel o nové zboží, z něhož byl prostě vyškrtnut spojenci, jež ho předešli. Císař **Rudolf II.** (1552 - 1612) měl ale pro svého synovce lichotivější nabídku. Proti císaři otevřeně povstal jeho mladší bratr **Matyáš** (1557 - 1619) a v roce 1608 proti němu vytáhl s armádou. K žoldnérům se přidali moravští stavové a jen čeští páni projevíli věrnost císaři. Nic ale není zadarmo. Po míru v Libni, kde jednají obě znepřátelené strany, zbývají Rudolfovi v držení jen Čechy, Lužice a Slezsko. Morava, Uhry a Rakousy říkají pane Matyášovi a čeští stavové si vynucují podpis Rudolfova majestátu – listiny náboženských svobod. Stárnoucí císař si myslí, že pořád drží v ruce jeden trumf a tím je Leopold, v němž Rudolf vidí lepšího nástupce než bratra, co ho ponížil.

Podezřelé chování

Plány císaře Rudolfa ale nemůžeme brát zcela vážně. Stárnoucí císař trpěl pokročilým stadiem syfilidy a tato nemoc ještě více prohlubovala jeho deprese, které si přinesl v mládí ze španělské výchovy. O synovci měl vysoké mínění a v době vyprávění našeho příběhu se domníval, že část kurfiřtů rovněž. Ti ale při bližším kontaktu rychle zjišťují, že v případě Leopolda není o co stát. „*Leopold Pasovský, kavalír v rouše preláta, se jim jevil jako nepřiměřeně ctižádostivý, nesevědomitý, neseriózní, dobrodružný a nevypočitatelně prchlivý mládenec, což si myslela nejen říšská šlechta a města, papež a španělští Habsburkové, ale dokonce i Leopoldovi příbuzní...*“ popisuje současný historik **Jiří Kovařík**. Rudolf se ale nechává mladým biskupem manipulovat a potěšeně naslouchá slibům, že si to pasovský prelát vyřídí se stavy i Matyášem za Rudolfa.

I jinak slabý císař Rudolf II. dokáže být pořádný intrikán. Hlavně, když jde o obhajobu vlastní moci.

Frisch auf

Vše bedlivě sleduje pan Petr Vok z Rožmberka. Má vlastní výzvědnou službu, informace od protestantů z Evropy i možná nějakého špeha mezi Pasovskými samotnými. Do Třeboně přichází pasovský rytmistř **Haugwitz**, jenž vyhrožuje zbraněmi, pokud žoldnéři nedostanou zásoby a píci, či

se jim někdo postaví se zbraní v ruce. Pan Petr místo toho najímá vlastní oddíly, píše varovné listy stavům i císaři a vyzývá je k výstupu se zbraní. Sám se chystá celý podzim 1610 k obraně: „*Plukovník Lukán najímá do služeb Petra Voka 500 mušketýrů (tzv. Rožmberská gvardie) a na rožmberských panstvích byla sbírána hotovost, která měla asi 1500 mužů. Třeboňská zbrojnice i nedaleký mlýn na střelný prach pracují naplno.*“ vysvětluje historik **Milan Švankmajer**. A zatímco se stavové se jen bezvýznamně přou a císařská výsost si mne nad tím spokojeně ruce, připravují se rabiáti v Pasově na pochod. A konečně je mezi jejich stany v lednu 1611 slyšet: „*Frisch auf, frisch auf, immer nach Cromau!*“

Jako domečky z karet

„*Druhé poselství poslal Rameé Petru Vokovi z Rožmberka. Listem z 26. ledna mu oznámil, že jde do Čech a žádá o Rožmberkovu podporu, aby nemusel přijít jako nepřítel.*“ vysvětluje Švankmajer. Zároveň žádá o komisaře, který by mu pomohl s průchodem vojska zemí. List přichází do Třeboně 28. ledna a Vok jej posílá s rychlým kurýrem stavům do Prahy, aby je naposledy varoval. U Vyššího Brodu vpadá vojsko žoldnéřů do Čech. Téhož dne ovládnou Krumlov a zajímavým způsobem rovněž České Budějovice. Před branami města se náhle objevuje kočár s císařskou komisí. V čele je **Oldřich Vchynský**, jeden z pasovských oficírů. Stráž nechtěla nikoho jen tak pustit dovnitř, ve městě už byl zmatek, protože ve vzduchu visela válka s neznámými žoldáky, o nichž lidé dosud jen slyšeli. Velitel stráže posílá pro městského písaře. Toho ale rabiáti rovnou zastřelí a do města vtrhávají falešní úředníci panovníka i Pasovští, jež se dosud schovávali přitisknutí k hradbám. Tak jsou obsazeny Budějovice a o tři dny později padne Tábor. Města padají před vetřelci jako domečky z karet.

Pak Vok si naštěstí ví rady, celou situaci sleduje a chystá se na boj

Na Prahu

10. února už jsou Pasovští v Berouně. Zde vyjednávají s biskupem Leopoldem, jenž se po celém dni vyjednávání vrací do Prahy, kde měšťany uklidňuje tím, že se žoldnéři stáhnou do Krumlova, pokud jim v tom nikdo nebude bránit. A 14. února dopoledne již stojí pasovská armáda na Bílé hoře u Prahy. Již toho dne se marně snaží soldateska dostat do Prahy, a tak vymýšlí novou lest. Na Malou Stranu se v přestrojení dostala skupina pasovských mušketýrů, kteří si ve Vlašském domě u Mostecké věže i v některých domech vlašských kupců na Malostranském náměstí zřídili jakési opevněné ležení, které mělo za úkol pomáhat pasovským při útoku a zejména usnadnit rychlý přechod přes Kamenný (dnes Karlův) most. Plukovník Rameé překračuje v noci z 14. na 15. února chátrající Hladovou zeď a přes malostranské zahrady útočí na Újezdskou bránu. Zároveň procházejí brankou palácové zahrady Šternberků na dnešní Kampě a vpadají do zad obráncům zmíněné brány. Vypuká zmatek a pouze v Karmelitské uličce naráží soldáti na organizovaný odpor. Vede ho generál hrabě **Matyáš Thurn** (1567 - 1640).

Pokračování v dalším čísle

Zdroje: Bauer, Jan – Rožmberkové – první po králi

Čech, Zdeněk a kol. - Drsný střed Evropy

Kovařík, Jiří – Boje o trůny

Liška, Vladimír – Záhadné postavy českých dějin

Švankmajer, Milan – Petr Vok z Rožmberka

Stanislav Jalovec

Ani po staletích neztratil hrad nic ze své majestátnosti

Švihov

Několik let jsem měl to štěstí provádět na Švihově, nádherném vodním hradu nedaleko Klatov, směrem na Přeštice. Hrad má zajímavou a poutavou historii, i když už se dávno nejedná o nedobytnou pevnost, jak si přectete. Švédové ho nedobyli, vystřídal tři pány a místo obranných účelů se z něj stala hospodářská budova.

Na počátku byla tvrz

První zmínky o tvrzi Švihov pocházejí ze 13. století, kdy tu stála tvrz pánů Švihovských. „*Na přelomu 12. a 13. století se v oblasti Švihova rozkládala zemanská sídla, která vlastnil Budovij ze Švihova, mnohem častěji se ale setkáme se jménem jeho syna a dědice Držkaje. První zmínky o švihovské vsi pocházejí z roku 1245.*“ vysvětlují průvodci z hradu Švihova. Dodejme, že centrum bylo přibližně na místě kostela sv. Jiljí. Rýzmbekové přenášejí své sídlo z návrší do údolí, kde budují tvrz v druhé polovině 14. století. Prvním pánem tohoto nového Švihova se stává Vilém II. z Rýzmbek. Z jeho tří synů vyniká nad jiné prostřední Břeněk, neboť zastává nejvýznamnější funkce u dvora. Postupem času zasedá u dvorského soudu, stává se nejvyšším komorníkem a rok zastává úřad nejvyššího sudího v Čechách. Hlavně ale po smrti bratrů spravuje řečenou tvrz ve Švihově.

Za husitských válek

Již za pana Břeňka dochází k prvním úpravám a přestavbám tvrze na hrad. Břeňkovi synové si rozdělují majetek mezi sebou. **Jan** získává Rábí a Rýzmbek, **Vilém** (zem. Mezi 1461 - 1463) Švihov. Když se přiblíží doba husitských válek, stojí Rýzmbekové pevně na katolické straně.

Kromě jediného z nich, **Břeňka Švihovského z Dolan** (kolem roku 1400 – 1420), ten je zabit v boji u Sudoměře a je tu zmiňován jako vrchní polní hejtman. Zmíněný Vilém ale stojí celou dobu na straně císaře **Zikmunda Lucemburského** (1368 – 1437). Na Plzeňsku je víceméně brán za takového nezvoleného vůdce katolíků a bojuje u Tachova, Plzně nebo Stříbra. Když se ale pokouší o výpad proti kališnickým Klatovům, rozhodují se utrakvisté pro odplatu. Tvrz je obležena a za krátký čas dobyta. „*Odborníci se neshodnou na tom, co s tvrzí následně udělali. Někteří tvrdí, že ji zapálili, jiný jsou přesvědčeni, že ji pobořili či zcela zničili, další zastávají názor, že tvrz opravili.*“ sděluje Národní památkový ústav. Na své sídlo se Vilém vrací definitivně až v roce 1436. Za své věrné služby je ale vděčným císařem obdarován. Kromě nových držav získávají i právo na těžbu zlata.

Náhrobek zakladatele hradu, pana Půty, originál je v Horažďovicích, kde je velmož pohřben

Nový hrad

Za vlády Jagellonců hledá Vladislav Jagellonský v bojích s Matyášem Korvínem jen ztěžka podporu. Potřebuje peníze, vojáky i politický vliv naší nobility. Jedním z pánů pohybujiících se na dvoře Jagellonců je nadmíru schopný **Půta Švihovský z Rýzberka** (umírá 1504). Ten má za sebou studia v Lipsku a značný rozhled z cest v zahraničí. Působí u komorního soudu a kromě pozice nejvyššího soudího království českého je rovněž hejtmanem plzeňského a prácheňského kraje. Panovník na odměnu rozhodně nezapomíná: „*Právě privilegium od Vladislava II. mu v průběhu let 1480–1489 umožnilo na švihovském hradě vybudovat jádro (dva obytné paláce, schodišťové křídlo, čtyři nárožní bašty, vstupní věž a kapli) a první linii opevnění. Na základě stovebně historického průzkumu (SHP) se zdá, že Půta nechal novostavbu vystavět na základech původní tvrze.*“ Po jeho smrti přechází majetek do rukou synů **Jindřicha** a **Václava**. Ti s pomocí stavitele **Benedikta Rieta** (1454 - 1536) dokončují opevňovací systém. Vlivem dluhů jsou ale nuceni Švihov prodat Kavkům

z Říčan.

Hostem je sám císař

V držení Kavků je pevnost 50 let až do roku 1598. Hrad tehdy prožívá snad své nejkrásnější chvíle. Je tu totiž provedena renesanční úprava, jejíž stopy jsou patrné hlavně díky sgrafitovým psaníčkům na zdech vyráběných ze dvou omítek. Zatímco první se nanese a nechá uschnout, do té druhé, ještě vlhké, se zanáší představa autora. Švihov také hostí samotného císaře **Rudolfa II.** (1552 – 1612) a jeho dvůr, když je panovník nucen kvůli moru opustit Prahu. Z toho období máme připomínku letopočtu v hodovní síni paláce hradu. Leč finanční tíseň nutí i další panstvo hrad prodat, a ten tak opět mění majitele. Posledními vlastníky jsou Černínové z Chudenic, jimž se pevnost nebývale vyplatí. Za 30leté války totiž nejsou ani Švédově schopni tuto tvrz dobýt.

Ach, ty patenty

Na konci 30leté války a po jejím skončení vydává císař důležité patenty k likvidaci pevností a opevnění, které by mohl obsadit nepřítel, respektive zbytky vojsk, z nichž jsou nyní loupežné hordy. To se týká rovněž Švihova. Díky politice a vlivu černínského rodu se daří zabránit zkáze jejich državy, ale příkopy jsou zasypány, hradby zbořeny a zanikají i zelená a zlatá bašta. „*Vzhledem k tomu, že Černínové vlastnili sídlo v Chudenicích, neměli důvod využívat zdejší hrad k obytným účelům. Švihov přišel o své původní funkce a do poloviny 20. století sloužil jako hospodářství – paláce se staly sýpkami a předhradí hospodářským dvorem. Veškerá údržba se omezila jen na nejnnutnější opravy.*“ V roce 1926 je dokonce v úředních záznamech hrad zanesen jako zřícenina. Za 2. světové války jsou na hradě byty a objekt má německého správce. Po válce je hrad odebrán Černínům na základě Benešových dekretů.

I tato filmová scéna se natáčela na nádvoří švihovského hradu

Hrad – místo pohádek

Již od 50. let je hrad zpřístupněn bezpečnosti a stává se dějištěm mnoha českých i zahraničních pohádek a filmů. Hradní statek je sídlem Popelčiny macechy a zlé nevlastní sestry Dory v příběhu Tři oříšky pro Popelku. V pohádce Tři životy v podhradí a paláci cvičí vojáci tajemného důstojníka se slabostí pro černooblásky. V historickém televizním filmu Hlas pro římského krále se právě tady dohaduje mladý Karel Lucemburský s nevlídným hradním pánem, jenž se podivuje, že kralevic umí číst. Vězení i španělskou pevnost udělali filmaři ze švihovské pýchy v seriálu *The Musketeers* stanice BBC. I tv série Hříšnice a Pád templářů se může pochlubit využitím švihovských lokací k dokončení projektu. Švihov je zkrátka oblíbeným místem nejenom pro turisty, ale i filmaře.

Stanislav Jalovec

Zdroje: Jalovec, Stanislav: Hrdinové kontra padouši aneb Bylo tomu skutečně tak?

Růžička, David: Strašidla, přízraky a skřítkci naši hradů a zámků
Národní památkový ústav
Durdík, Tomáš: Ilustrovaná encyklopedie Českých hradů

Švamberk: fotky s textovým průvodcem

Hrad Švamberk je gotický hrad patrně z druhé poloviny třináctého století, z jehož komplexu se zachovala hradní věž, sklep a část zdi paláce. Nachází se nedaleko obce Kokašice a s výjimkou let 1544 – 1569, patřil od svého vzniku, až do svého zániku rodu pánů ze Švamberka. Hrad zanikl v době na konci třicetileté války, kdy údajně v kuchyni vznikl požár. Po požáru hrad již nebyl obnoven. Momentálně je zdejší dominantou kostel svaté Máří Magdalény, který je vybudovaný na místě bývalé hradní kaple. V devatenáctém století byla ke kostelu přistavěna pseudogotická věž. V kostele se nachází původní hrobka pánů ze Švamberka. Tato byla v šedesátých letech minulého století zdevastována vandaly a ostatky Švamberků, byly okradeny a rozestavěny v kostele. Tehdejší režim je nechal naložit na valník a nepietně pohřbít na hřbitově v nedaleké Čelivi. Na místě bývalé hradní věže je zabudována vyvýšená plošina pro návštěvníky, která nabízí úchvatný výhled na malebné okolí Konstantinolázeňská.

Reálná představa někdejší podoby hradu je víc než velkolepá

Lidstvo nenalezne pokoj,
dokud se s důvěrou neobráť
k mému milosrdenství!

Pán Ježíš

Otče náš, jenž jsi na nebesích, -
posvět se jméno tvé. - Přijď
království tvé. - Buď vůle tvá
jako v nebi, tak i na zemi. -
Chléb náš vezdejší dej nám
dnes. - A odpusť nám naše viny, -
jako i my odpouštíme našim
viníkům. - A neuved' nás
v pokušení, - ale zbav nás

Lidstvo nenalezne pokoj,
dokud se s důvěrou neobrátí
k mému milosrdenství!

Pán Ježíš

Děti ať se obrátí ke mně...

Lidstvo nenalízce pokoj,
dokud te s důvěrou neobrátil
k mému milosrdenství!

Pán Ježíš

Otče náš, jenž jsi na nebesích -
posvět se jméno tvé - Přijď
království tvé - Buď vůle tvá
jako v nebi, tak i na zemi -
Chléb náš vezdejší dej nám
dnes - A odpusť nám naše viny,
jako i my odpouštíme našim

Zde spočívají ostatky pánů a paní ze Švamberka,
které sem byly roku 1964 nepietně přemístěny
ze zdevastované hrobky
na hradě Švamberku / Krasíkově

Pokoj jejich duším

L.P. MMXI

Martin Hetto

Heraldika Vítězslava Lazeckého

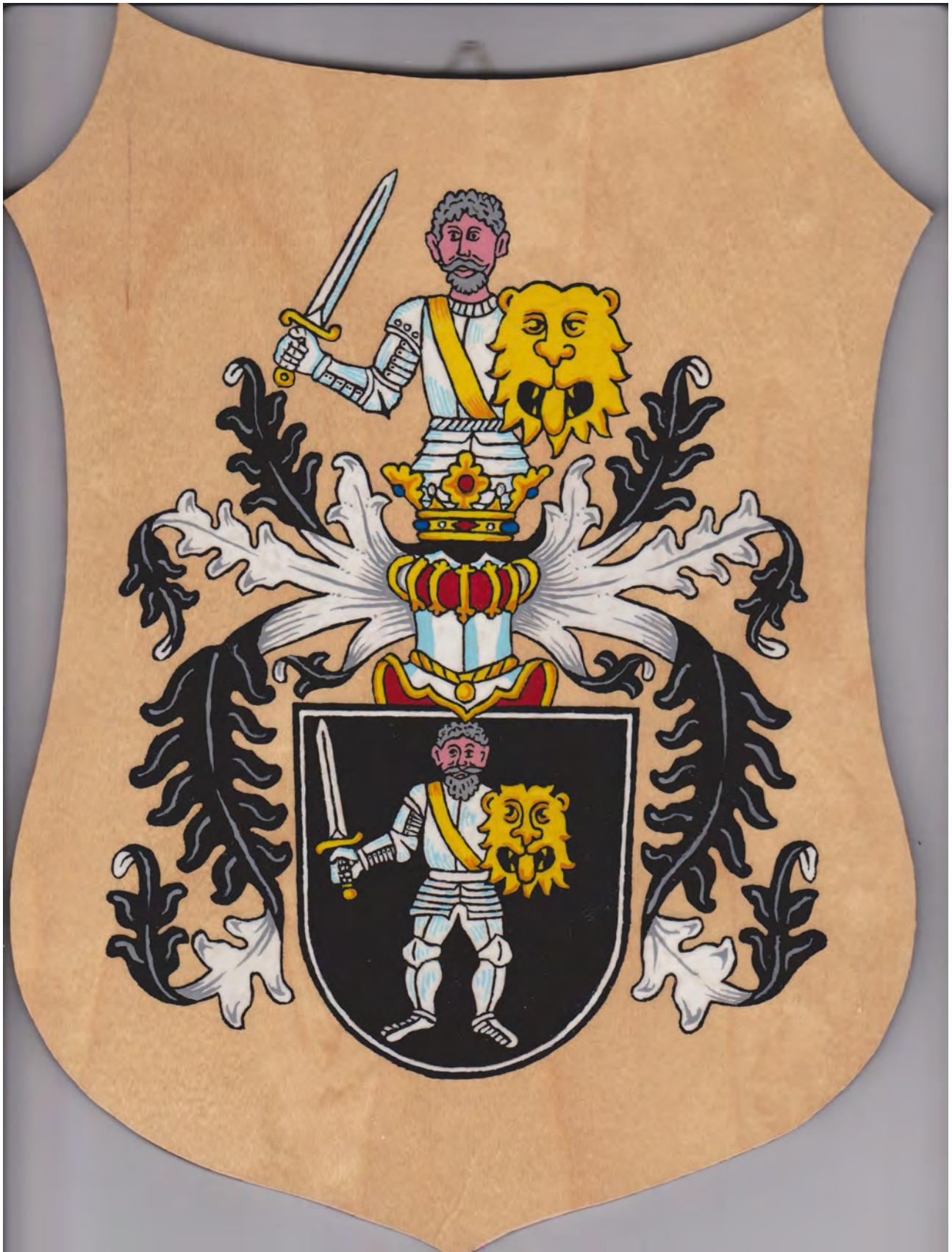
Náš bratr a heraldik Vítězslav Lazecký si tentokrát připravil velký výběr nových erbů. Malba erbů je jeho koníčkem a životní vášní, takže k erbům uvádíme i jeho stránky o heraldice, erbech a malování vůbec: www.erby-znaky.wz.cz.

Carettové z Millesima

Fürstenbergové

Hildprandt z. Ottenhauseru

Hoyos von Sprinzenstein

Hoyos von Sprinzenstein

Hruby z Geleni

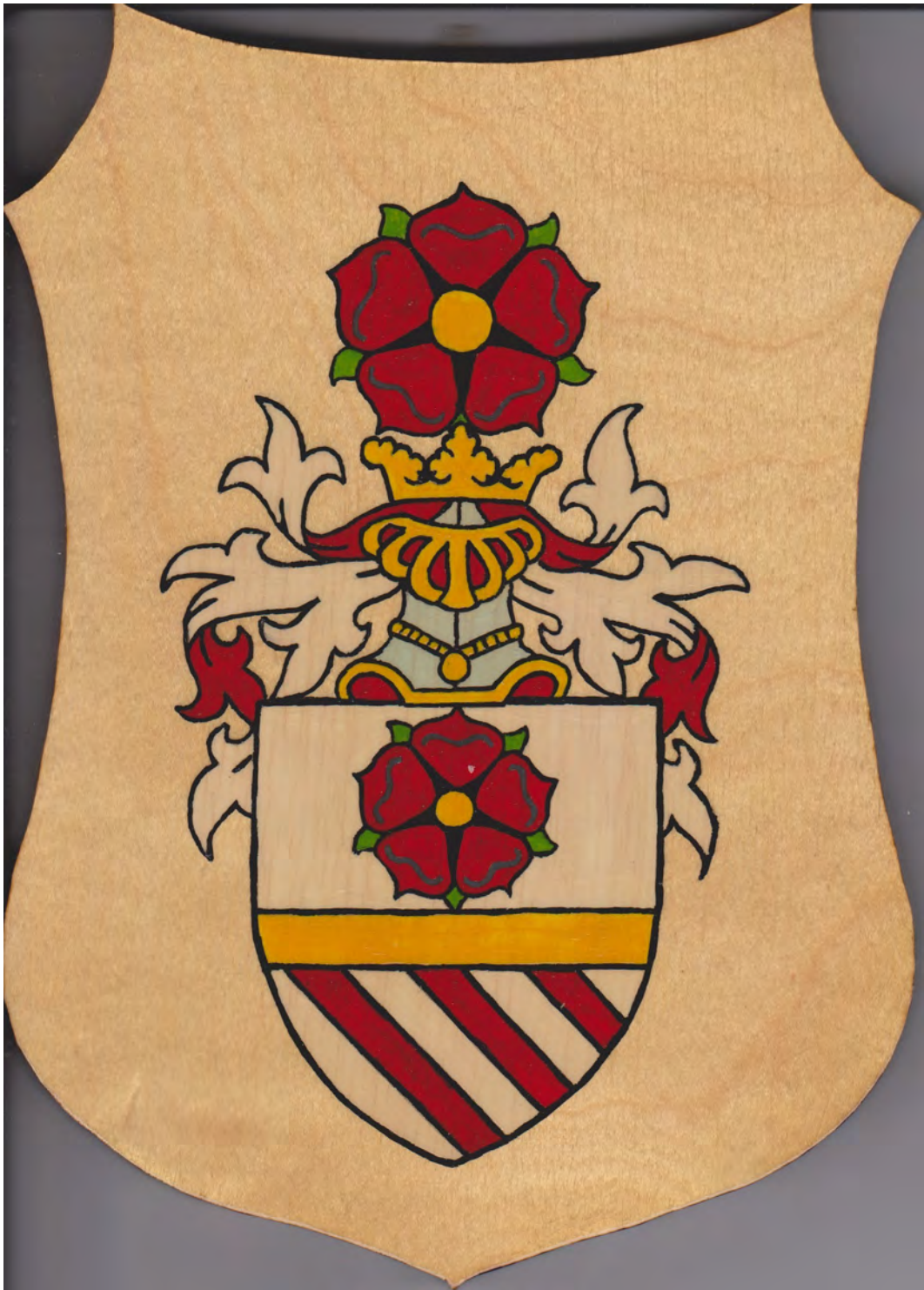
Kinsky dal Borgo

Nostitz - Rieneck

Pálffyové z Erdodu

Rožmberk

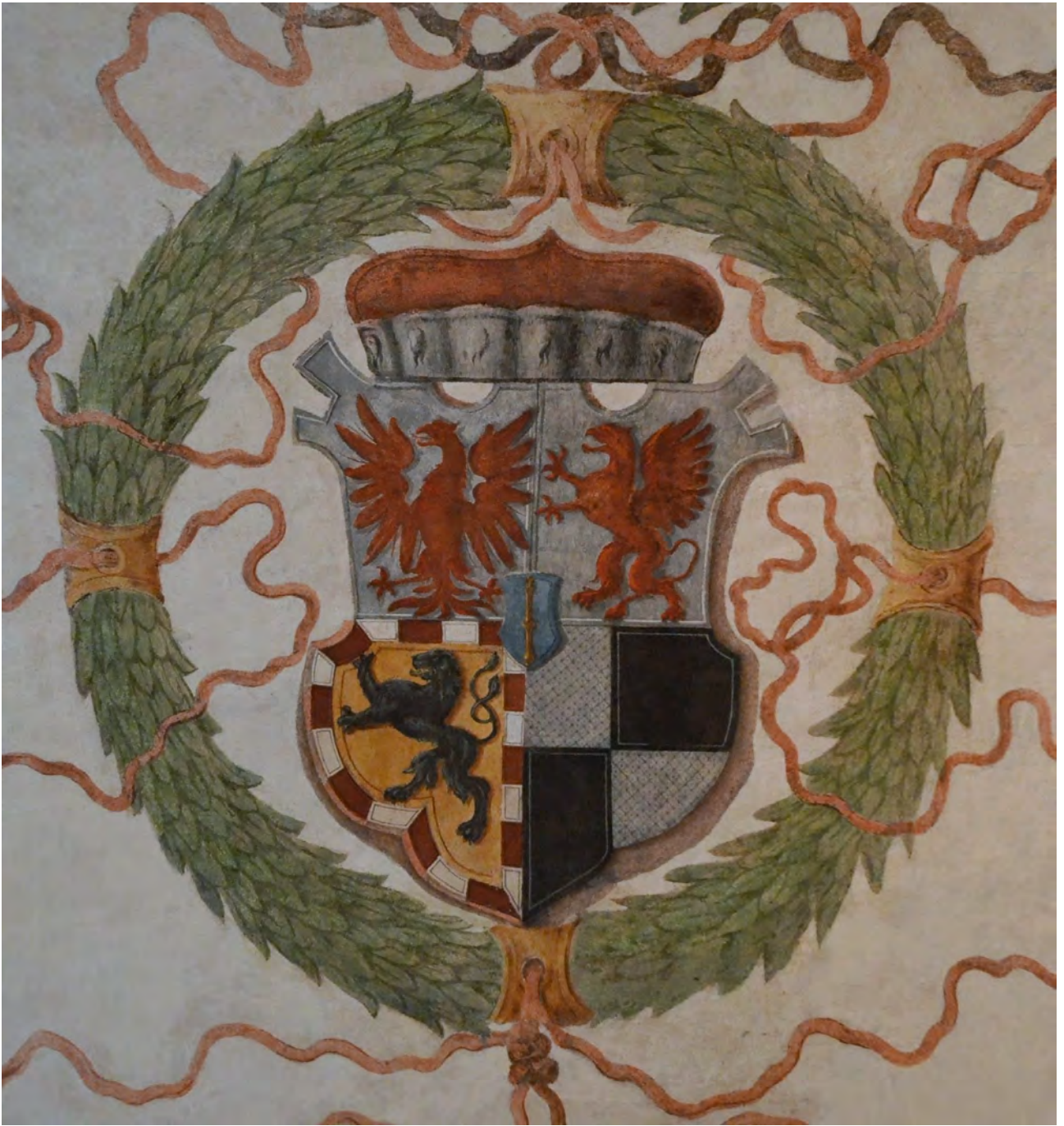
S fotoaparátem za heraldikou

Rudolph II. Röm. Kaiser, König zu Ungarn
und Böhmen etc. etc.
Geboren 18. Juli 1552. gestorben 10. Jänner 1612.

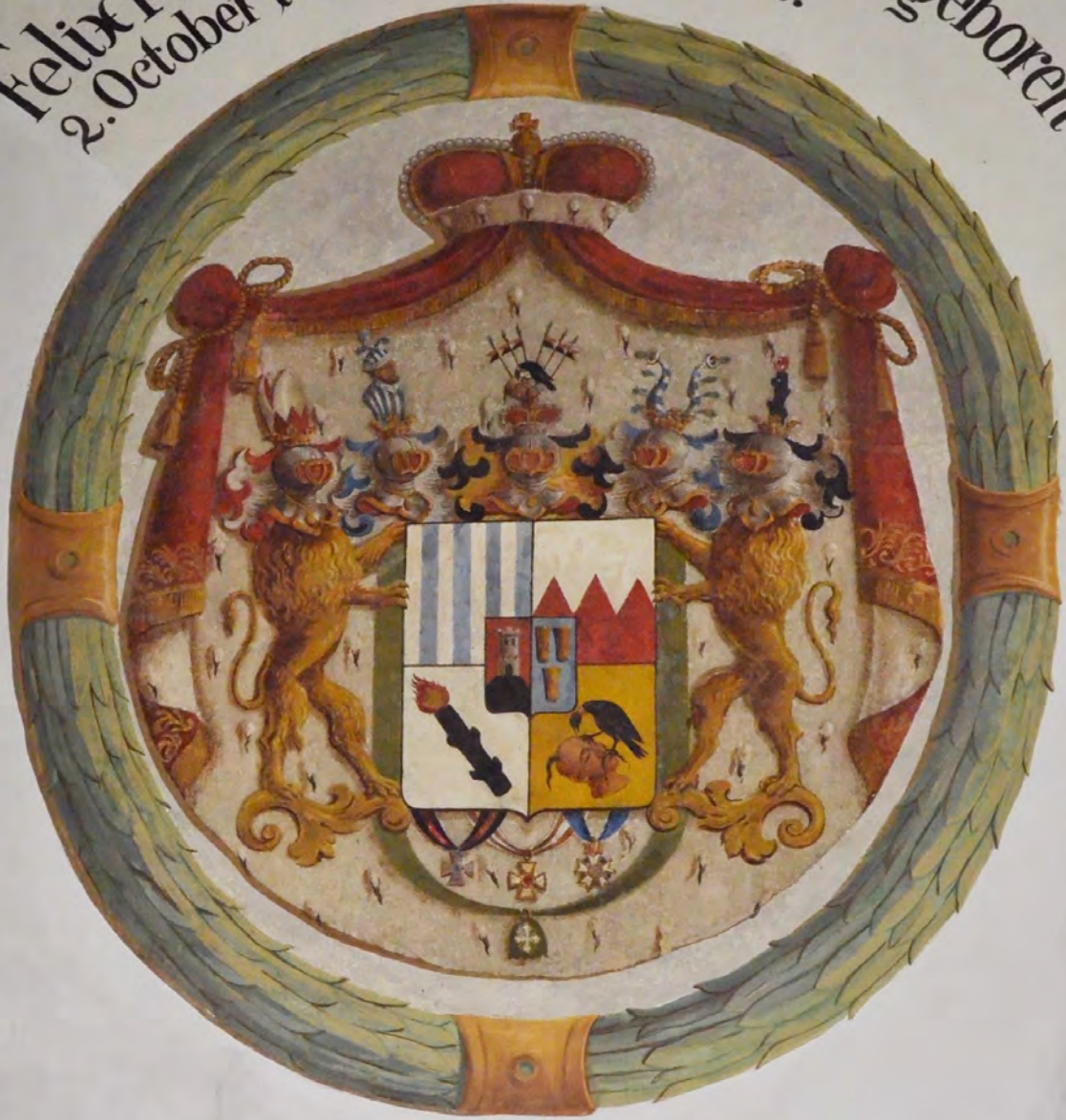
Anna Maria Prinzessin von Brandenburg
geb. 26. Dezember 1609 verm. October 1639. Gest. 8. Mai 1680

Johann Christian Herzog zu Krummäu
d. h. R. R. Fürst zu Eggenberg geb. 7. September 1671. geft. 17. December 1710.

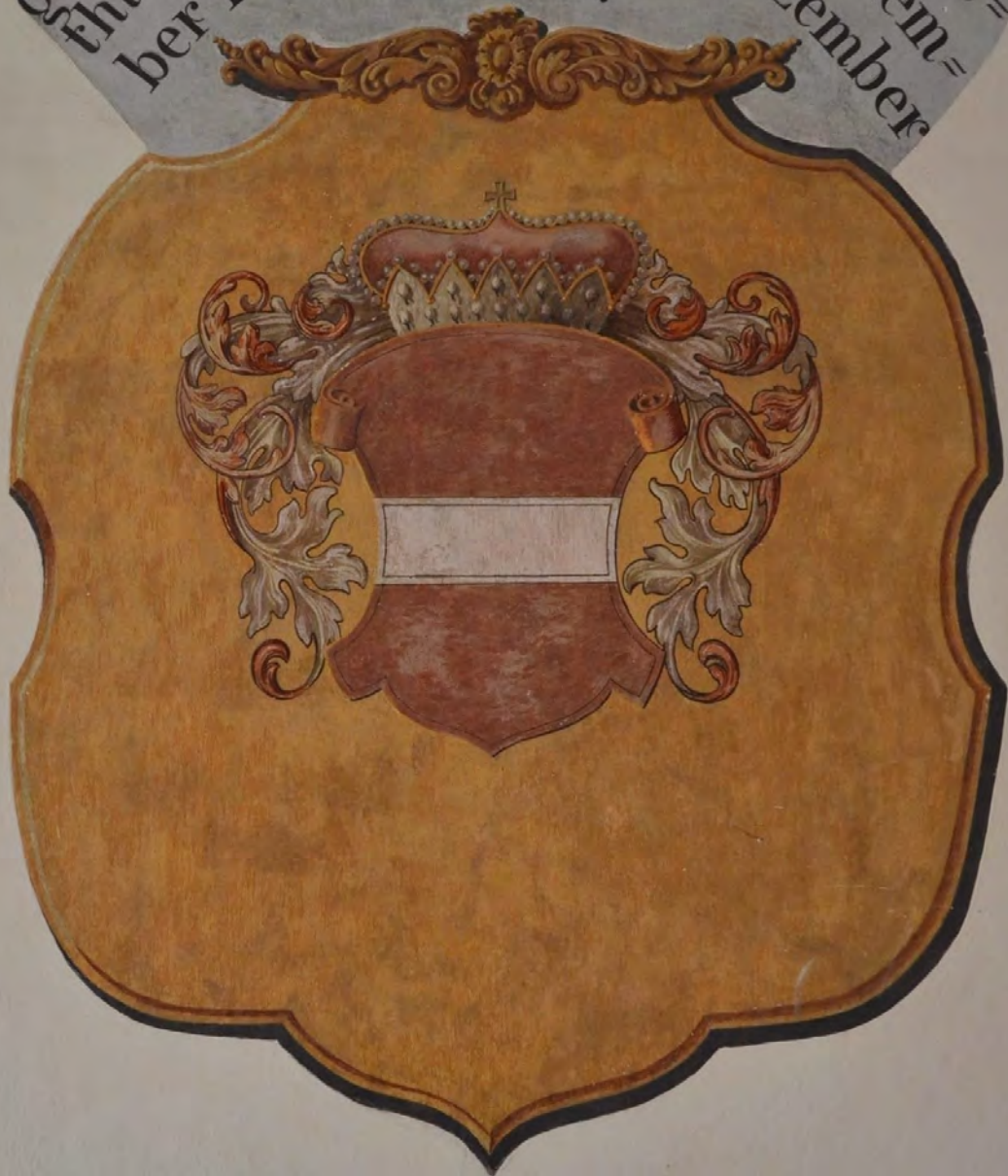

Felix Fürst zu Schwarzenberg ^{etc. etc.} Geboren
2. October 1800. Gest. 5. April 1852.

Anna Erzherzogin zu Öester-
reich gefürstete Gräfin zu Tirol etc. etc.
geboren 4. Oktober 1585. vermählt mit Ma-
thias Röm. Kaiser etc. etc. 4. Dezem-
ber 1611. gestorben 14. Dezember
1618.

Wilhelm von Roienberg

Geboren 10. März 1535, Gestorben 31. August 1592

Johann Ulrich Herzog zu Krumm-
au
d.h.R.R. Fürst zu Eogenberg
geit. 18. October 1637 geb. 1568

Sidonia Maria Freifrau von Than-
hausen geit. 9. März 1614

Friedrich Fürst zu Schwarzenberg etc. etc. Geboren 6. April
1809. erhielt die heil. Priesterweihe 25. Juli 1833. zum Erzbischof von Salzburg
und Primas von Deutschland erwählt am 23. September 1835. zum Cardinal

Priester ernannt am 24. Jänner 1842. und zum Erzbischof von Prag am
20. Mai 1850. seit am 27. März 1885.

Maria Ernestine Gräfin zu Schwarzenberg
geboren 1649 vermählt 1666. gestorben 4. April 1719.

Eleonore Fürstin von Liechtenstein etc. etc.
geboren 25. December 1812. vermählt 23. Mai 1830.

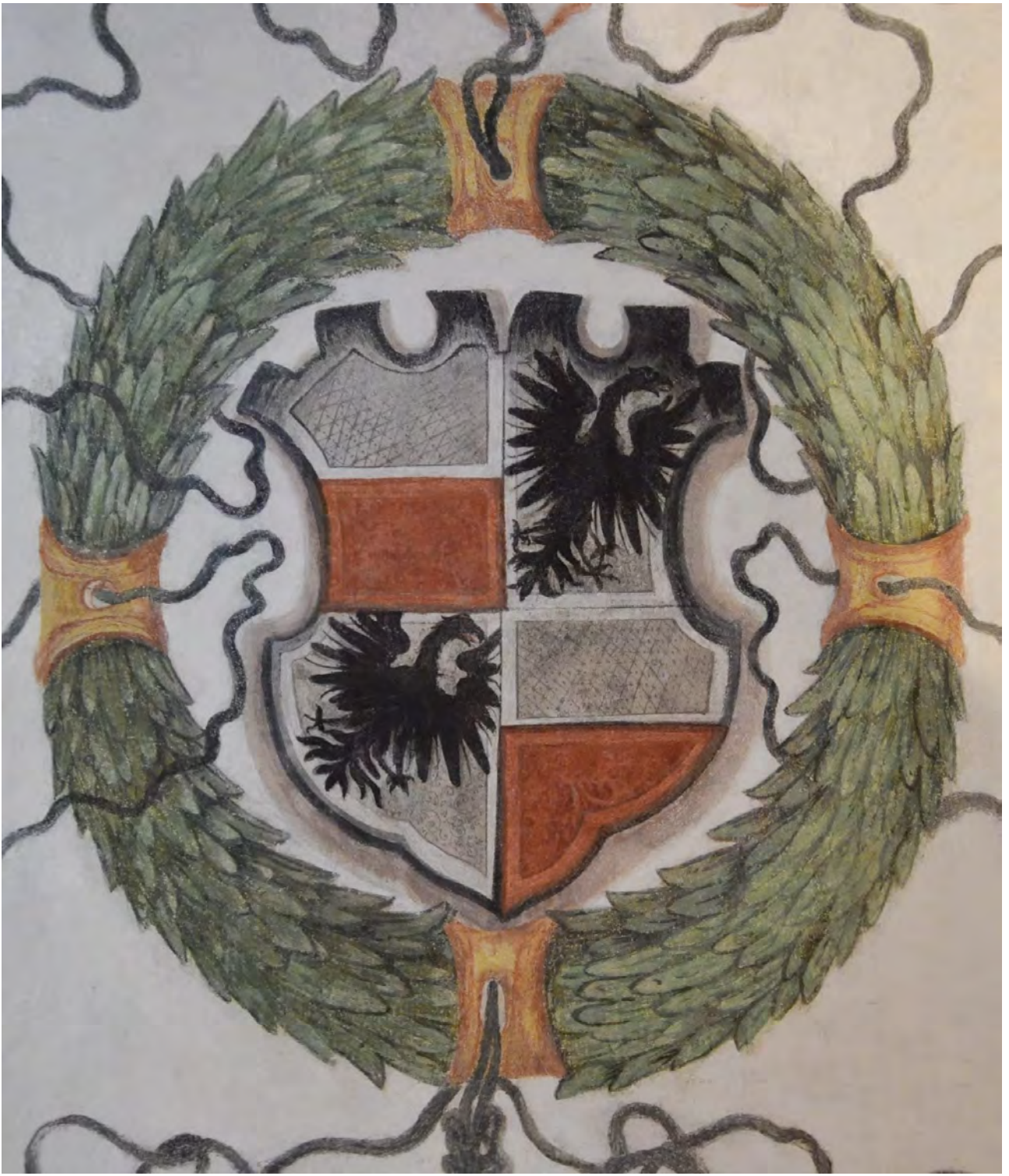
geboren 27. Juli 1873.

Johann Anton Herzog zu Krummau
d.h. R.R. Fürst zu Eggenberg geb. 1610. geit. 19. Februar 1679

Joseph Adam des HR Reichs
Fürst zu Schwarzenberg Herzog zu
Krummau etc. geb. 15. Dec. 1722. geft. 17. Feb. 1782.

Maria Theresia des HR Reichs
Fürstinn von Liechtenstein etc. geb.
22. August 1727. geft. 19. Jän.
1783.

Ferdinand II. Römischer Kaiser König zu Ungarn
und Böhmen etc. etc. geboren 9 Juli 1578. gestorben
15. Febru ar 1637.

Joseph Johan Nep. des HR. Reichs
Fürst zu Schwarzenberg Herzog zu
Krumau etc. geb. 27. Juni 1769. gel. 10. Dec. 1838.

Paulina des HR. Reichs Herzog.
in von Aremborg Archot geb. 2.
Sept. 1774. verm. 25. Mai 1794. gel. 1. Juli 1810.

Mathias Röm. Kaiser, König zu Ungarn
und Böhmen etc. etc.
geboren 24. februar 1557. gestorben 20. März 1619.

Schwamberg

Třešnička na dortu aneb slavné výročí

DNES (31.8) JE TO PŘESNĚ 430 LET, KDY ZEMŘEL VILÉM Z ROŽMBERKA, STARŠÍ BRATR PETRA VOKA A PŘEDPOSLEDNÍ VLADAŘ ROŽMBERSKÉHO DOMINIA. POCHOVÁN JE V ČESKÉM KRUMLOVĚ.

ČESKÝ POLITIK A PŘEDSTAVITEL ČESKÝCH STAVŮ ZE ŠLECHTICKÉHO RODU ROŽMBERKŮ. V NÁBOŽENSKÝ CITLIVÉM ČESKÉM PŘEDBĚLOHORSKÉM PROSTŘEDÍ PATŘIL K PŘEDNÍM VŮDCŮM UMÍRNĚNÝCH KATOLÍKŮ. BYL SYNEM VLADAŘE ROŽMBERSKÉHO DOMU JOŠTA III. Z ROŽMBERKA A JEHO DRUHÉ MANŽELKY ANNY Z ROGENDORFU.

V 70. LETECH 16. STOLETÍ SE VILÉM STAL DVAKRÁT KANDIDÁTEM NA POLSKÝ KRÁLOVSKÝ TRŮN.

RYTÍŘ ZLATÉHO ROUNA.

WWW.BRATRSTVORUZE.CZ/SK

Svatý Jiří